SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — **УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК**

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. XCIX. No. 59. JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, MARCH 27, 1992. CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 27-го БЕРЕЗНЯ 1992. Ч. 59. РІК XCIX.

ДЕПУТАТИ ВЕРХОВНОЇ РАДИ ЗВІЛЬНИЛИ В. МАТВІЄНКА

Київ (УНІАР, ПС УРП). — Тут у вівторок, 24-го березня, знов розпочала свою працю сесія Верховної Ради України.

На закритому засіданні депутати розглянули питання про розподіл законодавчої та виконавчої влади, про удосконалення праці Верховної Ради України, військові питання, заслухали звіт Національного банку України і обговорили проєкт економічної програми, яка зменшила б залежність України від Росії. Програму виробив керівник економічної колегії Державної Думи Олександер Ємельянов і ознайомив з нею Президента України Леоніда Кравчука напередодні зустрічі керівників держав Співдружности у Києві 20-го березня.

З доповіддю на сесії Верховної Ради виступив Президент Леонід Кравчук, пізніше слово взяли О. Ємельянов, віцепрем'єр з питань економіки Володимир Лановий. Програма передбачає:

* Негайне запровадження національної валюти, а до того, як буде готова гривна, перехід на купони в повному обсязі. Повний вихід із рублевої зони і переведення всіх розрахунків в Україні виключно на купони. За словами Л. Кравчука, це можна буде зробити вже у перших днях квітня. Він повідомив про те, що готова велика партія купонів поліпшеної якости, з вищим ступенем захисту;
* Підняття розрахункових цін до світового рівня у торгівлі з усіма державами СНД;
* Захист внутрішнього ринку України, встановлення суворої митної контролі;
* Приватизація великих підприємств трудовими колективами.

На думку міністра економіки В. Ланового, нічого нового у цій програмі нема, це фактично стара програма чотиримісячної давности, з деякими модифікаціями. Депутати заслухали доповідь голови Національного банку України Володимира Матвієнка. Більшістю голосів депутати затвердили звільнення Володимира Матвієнка зі становища голови правління Національного Банку України. На цю посаду призначено народного депутата Вадима Гетьмана, в минулому голову Агропромбанку України.

Народні депутати України сприйняли звільнення Матвієнка і призначення Гетьмана, як перемогу тих кіл, які підтримують радикальні економічні реформи, котрі допоможуть швидше перейти до цілком ринкових відносин.

Деякі газети, в тому числі і лондонська „Індепендент" повідомили, що на їх думку, на закритій сесії ВР України обговорювалися питання виходу України із СНД. Однак керівник пресової служби Президента України Володимир Шляпошників заявив, що це питання на сесії парляменту України не стоїть. Розглядається лише проєкт основ національної економічної політики України, а також ряд питань з військового будівництва. Про це повідомив закордонних журналістів і голова ВР України Іван Плющ.

На сесії Верховної Ради України представник Меджлісу кримсько-татарського народу Рефат Чубаров зачитав вимогу про надання кримським татарам права на створення національно-територіяльної автономії.

Президент України Л. Кравчук призначив своїх представників в обласні центри, а сам 25-го березня виїхав з візитою до Індії.

У СВІТІ

В ПОНЕДІЛОК, 23-ГО БЕРЕЗНЯ, на пресовій конференції в Києві міністер оборони України генерал-полковник Костянтин Морозов повідомив, що тактичні ядерні ракети знято з озброєння військових частин. У зв'язку з рішенням Президента України припинити вивезення цих ракет з території республіки, вони зберігаються на спеціяльних базах під сильною охороною. У своєму виступі міністер Морозов підкреслив, що Україна не має територіяльних претенсій до жодної країни і в жодній не вбачає свого потенційного противника.

В МОСКВІ ЦИМИ ДНЯМИ відбувся з'їзд німців Росії та інших країн Співдружности Незалежних Держав. Серед промовців був і Горст Вафеншмідт, член німецького уряду, який займається питаннями переселенців. Він закликав всіх німців на території колишнього Совєтського Союзу використати можливості, що їх надають їм незалежні республіки, для нормального життя, праці, збереження самобутньої культури і традицій. Не зважаючи на цей заклик, з'їзд в одній зі своїх резолюцій ствердив, що на території Росії німці не мають майбутнього.

В ОСТАННЬОМУ ЧИСЛІ журналу „Семіт-Таймс", котрий видає жидівська громада в Німеччині, вміщено статтю головного редактора Абрама Мельцера, в якій він закликає Ізраїль звільнити Івана Дем'янюка і просить президента ЗСА Дж. Буша сприяти в цьому. Мельцер стверджує, що ізраїльський суд визнав І. Дем'янюка винним на підставі фальшивих документів, виготовлених спеціяльною лябораторією КҐБ. Журнал також оприлюднив думку експерта-графолога Дітера Ленера, який доводить, що посвідка на ім'я Дем'янюка, нібито видана у вишкільному центрі Травніки, насправді є зфабрикована КҐБ.

КОЛИШНІЙ КОМУНІСТИЧНИЙ диктатор колишньої Східньої Німеччини Еріх Гонекер звернувся з офіційною просьбою до Північної Кореї про політичний азиль. Про це заявив у вівторок, 24-го березня, в Бонні спеціяльний представник уряду Чіле Роберт Сіфуснтес, якому доручено перевести переговори з російськими і німецькими властями щодо дальшої долі Гонекера.

ПРЕДСТАВНИК ЛІБІЇ в ООН Алі Агмет Елгудері заявив у понеділок, 23-го березня, що лібійські громадяни 39-річний Абдель Босет Алі Меґрехі і 35-річний Ламен Каліфа Фгімаг, обвинувачені З'єднаними Стейтами і Великобританією у знищенні американського пасажирського літака в 1988 році над містечком Лакербі у Шотляндії, будуть передані не американському чи англійському правосуддю, а тільки Лізі арабських держав. Це рішення, як вважають деякі політичні спостерігачі, має своєю метою перешкодити Раді Безпеки ООН прийняти резолюцію про санкції щодо Лібії.

СЕЛЯНСЬКА ПАРТІЯ ПІДТРИМУЄ НРУ

Київ (УНІАР). — Тут в середу, 25-го березня, опубліковано заяву Української Селянсько-Демократичної Партії України з приводу рішень 3-го З'їзду НРУ.

Після того, як з'їзд Руху проголосував за департизацію цієї громадсько-політичної організації, між Рухом і бльоком партій демократичного спрямування виникли ускладнення. Винятком є керівники Української Селянсько-Демократичної Партії, які заявили, що „УСДП була, є і завжди буде з Народним Рухом України. Вважаємо, що Рух є консолідуючою всеукраїнською силою, яка має об'єднати всі демократичні організації в боротьбі за утвердження державної незалежности України. УСДП покладає свою надію на Вячеслава Чорновола".

Далі в заяві керівництво партії закликає демократичні сили сприяти посівній кампанії і приділити якомога більше уваги сільському господарству. Заяву підписали голова УСДП Сергій Плачинда, голова секретаріяту УСДП Віктор Саблук і секретар в ідеологічних питаннях Михайло Молявко.

Ю. Мушкетик відвідає українські громади

Ню Йорк. — Українська Американська Координаційна Рада влаштовує доповіді Голови Ради Спілки Письменників України Юрія Мушкетика на тему „Роля Спілки Письменників України у формуванні ‚Руху' та у відродженні самостійної держави".

Доповіді відбудеться: в Нюарку, Н. Дж., у п'ятницю, 27-го березня, о год. 7-ій вечора в залі церкви св. Івана Хрестителя при Сенфорд авеню; в Трентоні, Н. Дж., у суботу, 28-го березня о год. 6-ій вечора в Українському Народному Домі; у Вашингтоні, в неділю, 29-го березня, о год. 7-ій вечора в Центрі „Св. Софії", 2615 Н. В. 30-та вулиця; в Чикаго, Ілл., у п'ятницю, 3-го квітня, о год. 7-ій вечора в залі катедри св. Миколая; у Дітройті, Миш., в суботу, 4-го квітня, о год. 7-ій вечора в авдиторії катедри св. Покрови при вул. Евергрін, Савтфілд, Миш.; у Пармі, Огайо, в неділю, 5-го квітня, о год. 4-й по полудні в Центрі ім. Митрополита Шептицького (влаштовують Українські Злучені Організації); у Баффало, Н. Й., в п'ятницю, 10-го квітня, о год. 7-ій вечора в залі Української Православної Громади, 200 Комопарк Блвд, Чіктовага, Н. Й.; у Рочестері, Н. Й., у суботу, 11-го квітня, о год. 7-ій вечора в залі школи св. Йосафата, 940 Ридж ровд схід; в Ню Йорку у неділю, 12-го квітня, о год. 6-ій вечора в Українському Народному Домі, 140 Друга авеню.

Київська опера хоче поставити „Анну Ярославну"

Томс Ривер, Н. Дж. — Василь Туркевич повідомив вдову св. п. композитора Антона Рудницького Марію Сокіл-Рудницьку офіційно від дирекції Оперного Театру у Києві, що київська опера зацікавлена „Анною Ярославною" і рішила ту оперу поставити у Києві на початку 1993 року, але не виключений швидший термін.

В. Туркевич просить надіслати партитуру. Київська опера розпоряджає, як відомо, першорядними чоловічими й жіночими голосами та великою оркестрою. У музичній спадщині А. Рудницького є дві опери: „Анна Ярославна", яку поставлено в Америці в 1969 році з нагоди 75-ліття Українського Народного Союзу і „Довбуш".

Поставлення „Анни Ярославни" у Києві було б новим наявним доказом культурної співпраці України з українською діяспорою.

І. Хомко переобраний головою Округи УНС в Пассейку

Пассейк, Н.Дж. — Тут у неділю, 15-го березня, в залі Української Централі, відбулися Річні загальні збори Округи УНС Пассейк, Н. Дж.

І. Хомко

Рішенням присутніх обрано Управу на 1992 рік у складі: Іван Хомко, голова, Григорій Клименко — заступник голови, Василь Марущак — секретар, Юліян Котляр — касир, Василь Гаргай — організаційний референт; вільні члени: інж. Володимир Дячук і Ева Романюк; Контрольна комісія: Варвара Тижбір — голова, Володимир Оліярник і Теодор Москаль, члени.

Зборами проводила Президія: Ю. Котляр — предсідник і Василь Марущак — секретар.

Збори відкрив голова І. Хомко. Він привітав о. Гліба, пароха української католицької церкви св. Михаїла, головного предсідника УН С Уляну Дячук та присутніх представників управ відділів і членів. Опісля прийнято порядок нарад без змін. Секретар Округи В. Марущак прочитав протокол із зборів, відбутих 3-го березня 1990 року, який затверджено.

Голова Округи І. Хомко подав до відома у своєму звіті, що у 1990 році не відбулися Річні збори, бо було забагато різних імпрез. УНСоюз у 1990 році в рамках конкурсу молоді дав нагороди двом учням школи української католицької церкви св. Миколая і він брав участь у церемонії надання нагород. І. Хомко був учасником річних нарад голів Округ.

Григорій Клименко, заступник голови, подав до відома, що на прохання голови, він репрезентував Округу на організаційних зборах у вересні 1991 року,

(Закінчення на стор. 4)

Американці все ще воліють Дж. Буша

Гартфорд, Конн. — У вівторок, 24-го березня, коли у стейті Коннектикат відбулися передвибори і демократи вибирали між губернатором Арканзо Биллом Клінтоном і колишнім губернатором Каліфорнії Джеррі Бравном, газета „Ю-Ес-Ей Тудей" повідомила, що згідно з опитуванням громадської думки американські виборці все ще віддають перевагу президентові Бушеві.

Якщо б вибори відбулися сьогодні, Дж. Буш переміг би Клінтона зі співвідношенням 52:43, а Бравна — 59:35. Подібне опитування, проведене 10 днів тому, дало Бушеві перевагу над Клінтоном у співвідношенні 50:44.

Згідно з останнім опитуванням, більшість виборців-демократів вважає, що Клінтон більш підготований до управління економікою держави. Але 58 відс. їх же виборців, суперечачи самим собі, вважають, що в нинішніх клопотах винен Конгрес. На Буша вину за стан економіки звалюють лише 18 відс. виборців.

У попередніх виборах у Коннектикат вперше залишилися лише два демократи. День перед виборами Бравн заявив виборцям: „Управління Каліфорнією дало мені змогу збагатитися досвідом для праці президентом. Губернатор Арканзо не має і не може мати такого досвіду".

Президент Дж. Буш, який веде боротьбу з консервативним коментатором Патриком Б'юкененом, в Коннектикат не приїхав. У понеділок в інтерв'ю кільком радіостанціям він пояснив: „Я не можу, як інші, приділяти виборам увесь робочий час, адже я маю і певні зобов'язання".

В опитуванні громадської думки, про яке повідомила газета „Ю-Ес-Ей Тудей", переважна більшість американців висловила довір'я Бушеві у проведенні зовнішньої політики (70 відс.). Лише 22 відс. виборців вважають Клінтона достатньо кваліфікованим в цій ділянці. Лише 19 відс. довіряють Клінтонові. Слову Буша вірять 44 відс. американців.

Б. Клінтон бороніться

Ню Лондон, Конн. — Губернатор Арканзо Билл Клінтон їздить по стейті Коннектикат в рамках своєї передвиборчої кампанії. Приїхавши до містечка Ню Лондон, Б. Клінтон мусів відповідати на запитання, що стосуються Дена Ласатера — промисловця, якому він колись допоміг дістати велике замовлення і який потім опинився у в'язниці за розповсюдження кокаїни.

Асистенти Б. Клінтона пояснили, що газета „Лос Анджелес Таймс" підготовила до друку статтю про Д. Ласатера. Фірма, що належить цьому промисловцеві з Арканзо, у 1985 році дістала замовлення на забезпечення місцевої поліції засобами радіозв'язку. Д. Ласатер — постійний жертводавець на виборчий фонд Клінтона. У 1986 році він визнав себе винним у посіданні і розповсюдженні кокаїни, за що був засуджений на 2.5 року тюремного ув'язнення, але губернатор Клінтон помилував його за рік.

В неділю виборчий комітет Клінтона випустив заяву, в якій заперечив, що фірма Ласатера дістала замовлення, обійшовши існуючі закони і правила. У понеділок, відповідаючи на запитання журналістів, губернатор Арканзо заявив: „Наша політика проста — нікому ніякої переваги". Відповідаючи на запитання про Ласатера, претендент на пост президента сказав: „Справами помилування займається комісія стейту. Вона і тільки вона рекомендує губернаторові, кого помилувати. Щодо Ласатера, то така рекомендація була одноголосною".

Однак Клінтонові не вдалося задовільнити всіх, кого цікавлять його взаємовідносини з Ласатером. Політичні коментатори тут же пригадали, що минулого вікенду суперник Клінтона — колишній губернатор Каліфорнії Джеррі Бравн заявив, що рано чи пізно на білий світ випливуть такі історії про губернатора Арканзо, які не дозволять вибрати його президентом. І дійсно, нема ні дня, щоб не випливав новий скандал, зв'язаний з іменем Клінтона. Ще не забута історія про те, що губернатор Арканзо вже багато років є членом гольф-клюбу, куди не приймають негрів. Губернатор ще не відповів на всі запитання про свої зв'язки з Міжнародним кредитно-комерційним банком. Ще не до кінця виявлені обставини того, як йому вдалося не піти в армію під час В'єтнамської війни і як повівся зі своєю колишньою любкою Дженні Флаверс.

АП повідомило, що Клінтон має намір вести широку передвиборчу кампанію у стейтах Ню Йорк, Ню Джерзі, Пенсильванія, Огайо і Каліфорнія, від яких залежить доля листопадових виборів.

Український професіоналіст започаткував стипендійний фонд

Честер, Па. — Випускник Вайденер університету в Честері Петро Б. Захарків склав 100,000 дол. на стипендійний фонд цього університету призначені для українських студентів з України вже осінню 1992 року з початком нового академічного року.

Згідно з бажанням П. Захарківа, стипендії надаватимуться студентам українцям, які „приїжджають до ЗСА, щоби вивчати американську систему вільних підприємств", чи будь-які інші ділянки, навчаючись у Вайденер університеті.

П. Захарків — один із довірених мужів університету, свій бакалявреат з інженерії отримав у 1972 році, а ступень магістра інженерії в 1977 році. Крім цього П. Захарків є головою фірми Богдан Ассошіейтед Інк., у Гейтерсбірґ, Меріленд.

Для вияснення П. Захарків заявив: „Я дуже гордий зі свого українського походження і вдячний за всі можливості, що їх мені дало життя у ЗСА, тому хочу допомогти іншим українцям".

Зацікавлені отриманням стипендій повинні звернутися до бюра вписів університету Вайденер на число телефону: (215) 499-4126.

Прокуратура Росії „попросила" М. Ґорбачова не виїжджати з Москви

Москва. — Агентство Ассошіейтед Пресс, покликаючись на звідомлення в „Інтерфакс" повідомило, що російська прокуратура „попросила" Михаїла Ґорбачова, колишнього генерального секретаря ЦК КПСС і президента СССР, не виїжджати з Москви у першій половині квітня. Політичні спостерігачі і поінформовані особи в Москві заявили, що йдеться правдоподібно про слідство прокуратури у справі прихованих маєтків КПСС, про які він, Ґорбачов, найбільше поінформований.

Свого часу поширилась була на Заході вістка, що М. Ґорбачов, будучи ще генеральним секретарем ЦК КПСС, наказав своїм довіреним у Політбюрі особам заховати майно Комуністичної партії, а якщо потрібно, перевести його у безпечне місце за кордон. Після цього західні засоби масової інформації писали про льокацію великої суми грошей, золота, срібла та інших вартісних речей у швайцарських банках, які, як відомо, є найбільш надійні, якщо йдеться про засекречені конта.

Колишній помічник М. Ґорбачов, Владімір Тумаркін заявив кореспондентам, що йому нічого не відомо про вимоги генеральної прокуратури Росії, але признав, що його колишній зверхник розмовляв телефоном із самим прокурором, „але я не думаю, що інформація про заборону виїзду є правдивою". Коли кореспонденти запитали Тумаркіна чи М. Ґорбачов плянує будь-яку поїздку за кордон, він відповів, що є заплянована поїздка колишнього президента СССР до Японії якраз в квітні цього року, а в травні він мав в пляні відвідати З'єднані Стейти Америки.

Незалежне агентство „Інтерфакс" далі інформує, що працівники прокуратури перевели розмови вже зі всіма колишніми членами Політбюро у справі фінансової діяльности КПСС. Очевидно, в рахубу входять також її мільйонові фонди, які КПСС витрачала на допомогу „братнім" комуністичним партіям за кордоном.

Також інші західні пресові агенства і акредитовані в Москві кореспонденти підтвердили вістку про припинення виїзду з Москви Горбачова, спираючись в більшості на добре поінформовані джерела, або осіб, які тепер займають високі пости в уряді президента Бориса Єльцина.

ЗУСТРІЧ З Б. КОЛЛИНСОМ

Вашінґтон. — Тут у понеділок, 6-го квітня, Вашінгтонська Група влаштовує сніданок-зустріч о год. 8-ій ранку з Бабом Коллинсом, колишнім головою московського бюра журналу „Нюзвік". Тема доповіді Б. Коллинса — „Після ейфорії — проблеми та перспективи". Зустріч відбудеться у ресторані Ла Коллін, 400 Кепітол вулиця у Вашінгтоні. Вступ, який включатиме оплату за сніданок — 10 дол. Зголошуватися слід до 3-го квітня, телефонуючи до Миколи Баб'яка на число (202) 543-4965.

В АМЕРИЦІ

ОДИН З ЧІЛЬНИХ республіканських сенаторів Воррен Б. Радман заявив минулого вівтірка у Вашінгтоні, що відходить на пенсію. В. Радман був відомий серед своїх колег із своєї гострої критики бездільности Сенату. Одначе найбільшою причиною свого відходу він подав брак будь-якої охоти працювати для установи, яка „не виконує своїх функцій".

ЗСА ЗАЯВИЛИ, ЩО Є ГОТОВИМИ встановити повні дипломатичні стосунки з Грузією, останньою і 15 колишніх республік СССР. Марлин Фіцвотер, речник Білого Дому, про це рішення ЗСА повідомив засоби масової інформації один день після того, як Европейська спільнота зробила відповідні заходи, щоби нав'язати спілкування з Грузією, заявляючи при цьому, що Едуард Шеварднадзе, колишній міністер закордонних справ СССР, відіграв важливу ролю у нав'язанні взаємовідносин з Грузією. Бо Е. Шеверднадзе — особистий приятель Джеймса Бейкера, Державного секретаря ЗСА, недавно став Головою ради міністрів Грузії, тобто фактичним лідером Грузії після того, як Звяда Гамзахурдію, правно обраного, але автократичного президента, усунено від влади.

ДО ЗСА ПРИБУВ З АНГЛІЇ автор контроверсійної книжки „Сатанічні вірші" Салман Рушді, щоби говорити з американськими властями та поодинокими конгресменами в справі ситуації, в якій опинився : його життя є під постійною загрозою смерти зі сторони Ірану. Одначе його заплянований зустрічі з вище згаданими особистостями були раптово відкликані під натиском Білого Дому. С. Рушді виступив на міжнародній конференції вільного вислову в Арлінгтоні і, як твердять спостерігачі, був схвильований оборотом подій, а ще більше можливістю інтерпретації цієї акції ЗСА Іраном. Недавно уряд Ірану поновив смертельну погрозу, що її тому три роки зробив аятолла Хомейні.

ВИСТУПАЮЧИ ПЕРЕД групою провідників забезпеченевих фірм, секретар Департаменту оборони Ричард Чейні заявив, що ЗСА ще довго будуть охороняти свої стратегічні інтереси в околицях Перської затоки і тому присутність американських військ є там конечною, бо хоча союзні війська значно пошкодили бойову потужність Саддама Гусейна то за кілька років він може її відновити. Тому секретар Департаменту оборони настоює на повному дотриманні вимог Ради безпеки ОН, тобто на повному знищенні зброї Іраку і засобів її продукції.

МИНУЛОГО ПОНЕДІЛКА Університетська рада Ньюйоркського міського університету вирішила на своєму зібранні звільнити з посади голови департаменту афроамериканських студій Ленарда Джеффірса. Ім'я проф. Л. Джеффірса появилося на сторінках преси після того, як він в літі минулого року на фестивалі африканської культури в Олбані заявив, що американські негри стали жертвою змови італійської мафії та жидів, які опанували Голливуд. На його місце призначено 71-літнього колишнього професора такого ж департаменту Ейльського університету Едмунда Ґордона.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінґтоні: (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс.)

Postmaster: Send address changes to:

"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Незаоране і незасіяне поле закордонної політики України

Вістка „Ассошіейтед Пресс" про відвідини німецького канцлера Гельмута Коля у Вашінґтоні і про його пропозицію запросити на конференцію „Великої сімки" у липні цього року у Мюнхені — президента Росії Боріса Єльцина — спонукала декого з наших земляків до висновку, що сучасна 90-мільйонова Німеччина, наймогутніша промислова потуга в Центральній Европі, веде проросійську й антиукраїнську політику. Здається, що висновок надто поквапний. Запрошення Єльцина на таку конференцію немає ніякого сутнього значення.

Пригадаймо, що в липні минулого року запросили були на конференцію „Великої сімки" до Лондону Міхаїла Ґорбачова. Прийняли його не на самій конференції, а на обіді після закінчення нарад, нічого не обіцяли і нічого не дали, без уваги на на пересторoги Ґорбачова, що економічна катастрофа в СССР буде нещастям для всього світу. Гельмут Коль просто перекупив був Ґорбачова, обіцявши велетенську суму гроша на будову домів для трьох мільйонів совєтських вояків на території обох — поділених ще — Німеччин. І той же Коль холодно заявив, що „Німеччина надто бідна, щоб сипати гроші до мішка без дна". Відомо, що німецькі банки відмовили Україні позичку з арґументом, що воліють вести свої фінансові зв'язки з республіками колишнього СССР почерез один центральний банк у Москві. Це виглядало би вже на формування закордонної економічної політики Німеччини по лінії „центру". Годі це виправдувати і ще менше — з такою настановою годитися.

Але об'єктивно — нам тут відомо, що покищо одна тільки Канада дала Україні позичку, ґарантовану урядом в Оттаві. Нічого нам не відомо про зв'язки з будь-якими країнами Европи. Знаємо, що Україна має першорядного фахового міністра закордонних справ, який багато років свого життя пережив і працював у Західній Европі, володіє плавно кількома мовами і є дипломатом не тільки за назвою. Чули ми про розбудування апарату міністерства закордонних справ у Києві. І чули та раз-у-раз чуємо, що найбільшою перешкодою на шляху актуалізації і реалізації інформаційних і дипломатичних зв'язків України із закордоном є брак грошей.

Україна в усіх трьох періодах історії зберігала тісні зв'язки з европейським Заходом. За княжих часів княжий двір Ярослава Мудрого приманював західніх князів і королевичів красою п'яти доньок Ярослава. Доба Івана Мазепи і післямазепинської еміґрації (обох братів Орликів) багата на тісні зв'язки зі Швецією, Польщею, Францією і Туреччиною. За Центральної Ради у 1918 році підписано у Бресті Литовському Берестейський мир,з 4-ма державами, про який є багата історична література. Австрія, Чехо-Словаччина і Німеччина ставилися і по нинішній день ставляться до української культури, як її спонзори — говорить про це історія Українського Вільного Університету, Подєбрадська Академія, Історично-Соціологічний Інститут. У короткому часі свого існування Українська Народна Республіка нав'язала добрі зв'язки з цілою низкою західніх держав — Францією, Англією, Німеччиною, Італією, Ватиканом, Швайцарією, Данією, Швецією. Це у політичних колах тих країн ще не забулося. Але щоб пригадати ті часи, щоб заапелювати до давніх приязних взаємин і актуалізувати їх — для цього треба праці, а ту працю мусять виконувати придатні для неї люди. Коли ж будова внутрішнього державного апарату вимагає великого труду, вимагає переборення різних перешкод і потребує часу, то куди трудніша справа з закордонно-політичним апаратом, з нашим „паб лік рілейшенс" із зовнішнім світом та нашою меткою тактовною і вмілою дипломатією.

Сьогодні держави і їхні лідери у відношенні до України і Росії щойно у процесі формування їхньої політики, а як вона є, то теж щойно у пеленках. Чужинецький світ, включно з його політичними верхівками, нічого не знав про Україну, а якщо і знав, то дуже мало, і вчиться тепер помаленьку. Ще й до того наші власні люди не вміють говорити з чужинцями під кутом добра України, віддаючи переваґу своїм поглядам.

М. Мельник

ПРО ГРОШОВУ РЕФОРМУ

У дійсності, вигляди на успішну реформу в Україні під сучасну пору дуже погані. Правдива грошова реформа мала б принести зі собою економічну стабільність, цілковиту конвертованість гривні та причинитись до затримки інфляції. У сучасній економіці України можливості для таких наслідків реформи є сильно обмежені.

Припинення інфляції вимагає збалянсованого державного бюджету. Та в цій ділянці справи виглядають дійсно погано. В 1991 році доходи до державного бюджету становили всього 70 відсотків бюджетних видатків. Велику частину дефіциту покрито додатковим випуском грошей. Було б багато краще зробити це за допомогою державної позики, та в Україні ринок на того роду позики — дуже слабий. Цілу ту проблему комплікують карбованці, що їх привозять до України сусіди.

На скоре зближення між державними видатками і доходами покищо великої надії немає. Причини в тому досить очевидні. Головні категорії бюджетних видатків — це покриття дефіцитів у державних підприємствах, індексовані пенсії та інші соціяльні видатки, допомога безробітним та платні для величезної кількости державних урядовців.

Справи виглядали б багато краще, коли б Уряд принаймні пішов слідами адміністраторів Галичини (а зокрема Львівської области) і з цілою енерґією два роки тому започаткував економічні реформи, що ішли б в напрямі усамостійнення промислових підприємств, колгоспів та радгоспів. Це правда, що в наслідок того роду реформ вміжчасі певна кількість підприємств збанкрутувала б. Та ситуація напевно не була б гіршою, чим вона є тепер, з цією різницею, що видатки на дефіцитові підприємства сильно зменшилися б і принаймні мала частина економіки стала б на тверді ноги і дала б початок економічному ростові.

На жаль, опановані колишніми комуністами Уряд, Верховна Рада і переважаюча кількість місцевих адміністрацій надіялись, що можна втримати і демократію і начебто соціялістичну економіку. Замість цілу енерґію вкласти в усамостійнення промислових і сільськогосподарських підприємств, і Уряд, і Верховна Рада думали, що основна проблема економіки України, — це викуп товарів громадянами сусідніх республік. На їхню думку, проблема буде розв'язана, коли сусідам у цій активності перешкодити. Це в той спосіб, вони непотрібно витратили час і гроші на псевдогроші, цебто на купони повторного вжитку. Щойно тепер, вони починають завважувати невеселі наслідки такого способу думання.

Наслідки ті є підтверджені офіційними цифрами, що їх Уряд недавно опублікував. І так за 1991 рік промислове виробництво знизилося принаймні на 19.7 відс. і воно напевно далі падатиме в 1992 році. Такий спад побиває майже всі рекорди. Наприклад, від 1948 року в Америці було дев'ять економічних циклів. Ні в одному випадку циклічний спад, перерахований на однорічну базу, не був такий великий. В окремих галузях чи індустріях економіки справи виглядали багато гірше. Ось кілька прикладів зниження продукції у відсотках: телевізори — 38.7; пральні машини — 44.2; м'ясо — 44.4; молоко — 34.6.

Мій коментар тут такий самий як коментар, що я його зробив в листопаді минулого року: „Коли на території колишнього СС СР того роду загроза (зі сторони уряду супроти адміністраторів підприємств) перестала існувати, тоді адміністратори підприємств почали не дотримуватись плянів. Наслідки такої поведінки є не тільки катастрофальні, але й чимраз більш очевидні. (...) Адже економіка України летить коміть головою у стан колосальної кризи. Наслідки цієї кризи можуть бути багато гірші, чим наслідки переходу до вільних ринків".

З того виходить, що ані дотації для дефіцитових підприємств, ані інші видатки на різного роду соціяльні забезпечення в наступному році напевно не зменшаться. До того треба додати фіскальну безвідповідальність Верховної Ради, на яку нарікав прем'єр-міністер Фокін. Справа в тому, що Верховна Рада ухвалює закони, які зобов'язують Уряд до видат

(Закінчення на стор. 3)

Іван Кедрин

УНІКАЛЬНИЙ ЕКО

(З нагоди 90-ліття Едварда Козака)

24-го березня ц. р. українська громада Дітройту й околиці, до якої належить місце замешкання Едварда Козака — Воррен, відзначала 90-ліття того насправді унікального діяча української культури. Це не трафаретний комплімент, щоб зробити приємність ювілятові, а ствердження факту, що в історії української культури немає другої постаті, яка проявила творчий талант одночасно у кількох видах образотворчого мистецтва й літератури.

Один із найкращих артистів-малярів старшої ґенерації, творець великих полотен, як ярмарок із десятком осіб, звірят і всякого краму на тлі гір, — танок аркана кільканадцятьох гуцулів із взаємно сплетеними раменами, балет дівчат чи тільки танок на вшпиньках однієї ніжної танечниці, — кілька пригадок колишніх архитворів Козака. Закоханий у тематиці Січового Стрілецтва і Гуцульщини, але й неперевершений автор десятків чи сотень так званих ґротесок — одноособових чи збірних портретів на межі карикатури, у смішних сценах і позах. Знає так майстерно рисунок, що передає ним кожний — делікатний чи поривистий — танок. Маючи особливий хист підхоплювати якусь особливу рису обличчя — поруч з отим знанням рисунку зробило Едварда Козака найкращим українським карикатуристом. Користувався карикатурою для трагі-гумористичного зображення сталінських злочинів, чи таких подій української діяспори, як-то президент ДЦентру УНР в Екзилі сокирою розганяє Національну Раду й усі її члени в паніці розбігаються...

Це — у ділянці образотворчого малярства. У ділянці преси — піонер сатиричної преси, — у ділянці літератури тонкий сатирик і винахідник нібито придуркуватого, насправді сільського філософа Гриця Зозулі, який у гумористично-сатиричній формі виявляє погані риси вдачі української людини, гін до сіяння незгоди, політичний примітивізм. Бо хоча Едвард Козак ніколи не був членом ніякої політичної партії і тримався здалека від активної участи в політичному житті — пильно стежив за ним і завжди оцінював актуальні події, явища і людей з погляду здорового розуму, конструктивізму й християнської етики.

Не було і нема в Едварда Козака „роздвоєної особовости", — що інше творець, що інше людина. Ціла людина. Не терпів людей фрази і не терпів фрази, яка заступала би діло. Міг служити як зразок істини, що чим людина розумніша і вартісніша — тим скромніша. Недавно мав я нагоду згадати, що з усіх образотворчих мистців знаю тільки двох, які ніколи не сказали злого слова про будь-котрого іншого мистця: це скульптор Михайло Черешньовський і артист-маляр Едвард Козак. Ця скромність у великій мірі причинилася до сумного факту, що 90-літній Едвард Козак не має ще своєї монографії. Були охочі видавці. Український Народний Союз, в той час, коли головним предсідником був д-р Іван Флис, він був готовий видавати „Карикатури" Е. Козака. Мистець виправдовувався труднощами знайти ті карикатури, що їх конче хотів би бачити в книжці. Приїздив до Гантеру два роки тому тодішній голова НТШ д-р Ярослав Падох і ми втрійку склали плян: НТШ раде було причинитись до видання. Коли виявилося, що альбомне мистецьке видання монографії не реальне, погодився Едвард Козак на концепцію видати про нього, багатоілюстровану книжку його карикатурами й малюнками, НТШ раде було видати таке. Але Едвард Козак був такий закоханий у сатиричному журналі „Лис Микита", що просто не мав часу і змоги займатися книжкою. Був видавцем, редактором, ілюстратором і автором більшости друкованого матеріялу, бо всі його давні приятелі — співробітники один за одними відходили на той світ. Ефект сумний — „Лис Микита" перестав появлятися, але нема монографії ані книжки про Едварда Козака, унікальну постать в історії української культури.

Господь поблагословив мистця. Його обидва сини високої кляси освічені мистці, кожний із власним питомим йому стилем, з власною тематикою і в одному спільні один з одним та своїм батьком: віддані душею образотворчому мистецтву. Старший, Юрій, найкращий наш учений — візантолог, його цілостінне „Хрещення України" пишається у Мистецькій ґалерії фундації подружжя Шафранюків у Торонто, Канада; молодший син, Ярема дивує широким діяпазоном тематики своїх образів: пейзажі, релігійні картки і — абстракти, але всі — дуже естетичні.

90-ліття Едварда Козака пригадало ген-ген давні часи — коли він працював у пресовому концерні Івана Тиктора і автор цих рядків у щоденнику „Діло" між двома світовими війнами. Це було поверх 70 літ тому — мало хто залишився ще на цьому світі. А може би так — на злість усім труднощам таки поважно взятися тепер за річ, якої потребує українська культура: книжку про унікального Ека, Едварда Козака?! Якось хвилює, не дає спокою оця думка, спонукує сказати про неї усім шанувальникам талантів Едварда Козака.

З МОГО ВІКНА

Іванна Савицька

Відмолоджуймося!

Кажуть, що є на Фльориді таке озеро, яке відмолоджує, дає силу, красу, принаду, повертає молоді літа. А Василеві тільки й тямка, що його дружина уже не та, що колись, уже не така гнучка, та вихиляста, не рожеволиця, та й не гладенька вже, мов той п'ятницевий вареник під кожною діяспорною церквою.

— Тобі, Ганусю, треба б поїхати в оте місце, де чудо-сила повертає жінкам минулу красу й молодість.

— Чому ж тільки жінкам, а тобі голубе, не треба розправити тріскучі, старечі кості, зрушити серце, що геть обросло отим холестеролем, що його ложкою жадібно їсиш...

Трохи радились, а трохи сперечалися і рішили, що Ганна поїде сама, бо воно й на кишеню легше, і хату припильнувати треба, бо злодії, із-за тієї інфляції, подвійно тепер працюють, подекуди з „овертаймами".

Ганна уже над озером, наче пава ота походжає, розглядається, розкошується. Покупила у тамошній крамниці великий, мов решето, капелюх, з білою рамкою окуляри на пів лиця, жовту, від сонця, парасольку і шовковисте панчо, щоб накрити оті місця, де тілеса хвилями переливаються почерез пояс. У Гантері таке панчо називали накрийбіда.

Так, щоб ніхто не бачив, Ганусенька до масажиста заходить, витискає і виганяє все зайве, що назбиралося із щотижневих бенкетів. Старий отой масажист, недочуває, недобачає добре, цур йому.

А докторів на Фльориді, хоч гать гати. Щойно відбули над озером конвенцію, врадили відмовляти старих від отого цілющого озера, бо пацієнтів маліє, інфляція по офісах безпардонно розсілася. Один доктор (той що коні арабські плекає) наказував Ганусі грімким голосом:

— Один тиждень купайтеся, а не більше, бо лихо вам буде, велике лихо...

Але десь узялася змія і стала Ганусю спокушати.

— Що там один тиждень поможе, не слухай того доктора, він боїться, що ти станеш молодшою і гарнішою від його молодої дружини. Купайся, раджу, шість тижнів, тоді з тобою чудо станеться, щось незвичайне, нечуване.

Послухала Ганна змії, та й „вдарила по телефону" до свого вірного мужа.

— Тут так прекрасно, так тепло, так побожно, аж в трьох церквах вареники продають в п'ятниці. Дозволь мені ще три тижні тут покупатися, краси тієї напитися по самі береги. Та яка там дискотека тут, що ти плетеш, тут реколекції починаються, піст настав, проповідей слухаю. Хто проповідує,— питаєш? Та не д-р Ценко, а о. Сенко зі Львова. Ні, ні, не про пакунки, ані про виклик не говорить, а дев'яту заповідь Божу розтрясає. Та правду кажучи, даремно він трудиться, бо тут над озером самі вісімдесятники зібралися, і ніхто не розуміє, про що він властиво говорить.

Діставши дозвіл від мужа, Ганна купається тиждень четвертий і п'ятий, але щось — ніжки болять, ручки гейби не ті, водички Ганнуся боїться, бабки з пісочку ставить, якась плаксивенька стала, хоче додому.

А Василь затужив, заплакав, та й пригнався зловити Ганусю на гарячому. Ходить довкола озера, та й питає за Ганною під жовтою парасолькою.

— Була така, кажуть люди, гарненька, рожева, мов квіточка, уже три тижні як поїхала до свого любого мужа.

Василь, передчуваючи лихо, кинувся шукати Ганусю і там, на горбочку, де сідає Торонто, і там, де відкрита роздягальня (там найдовше шукав), аж врешті пішов між тінисті кущі, де залюбки бавляться у хованку діти. І тут віднайшлася згуба. Під широкою пальмою лежала жовта парасолька, лежали білі окуляри, розстелилося квітчасте панчо, а у великому капелюсі попхинькувало тихенько, у біленьких пеленочках, відмолоджене немовлятко, його найдорожча Гануся.

Ну, скажіть самі, чи неварто їхати на Фльориду?

У ВІВТОРОК, 24-ГО БЕРЕЗНЯ, біля будинку турецької амбасади в Лондоні відбулися сутички між поліцією і декількома сотнями курдів, що мешкають в місті. Курди протестували проти дій Анкари, яка фактично розпочала війну з курдською меншиною на південному сході Туреччини. Під час сутички біля амбасади лондонська поліція арештувала 17 осіб. Один демонстрант і один поліціянт потрапили до шпиталю з пораненнями.

ІРАКСЬКА ОФІЦІЙНА газета „Аль-Тавра" обвинуватила Тегран в тому, що іранські власті чинять перешкоди Червоному Хрестові в репатріяції іракських військовополонених — учасників війни 1980—88 років. Міжнародний Червоний Хрест повідомив, що в Ірані чекають повернення додому 14,000 іракців.

Володимир Жила

ВКЛАД УКРАЇНСЬКОГО НАУКОВОГО СВІТУ НА ПІДНЕСЕННІ

IV.

Ця стаття, як рідко яка інша в „Збірнику", крім своєї науковости, відзначається ще своєрідним внутрішнім теплом, що заховалося в слові „благовістити". Це наскрізь образно представив уже сам автор, добачаючи в тому своєрідний „рід драми, таїнственної символіки, що представляє історію спасення і таїнства відношення людини до Бога і Бога до людства... Людина в часі Літургії в східньому храмі, — продовжує о. І. Музичка, — почувається немов в небі, в надприродному світі Триєдиного Бога в присутності Спасителя і Святих". У цьому саме, на нашу думку, і лежить краса статті та усвідомлення і відображення ідеї благовістування. Стаття має прецінні примітки, які в багатьох випадках є ключем до її тексту.

У „Збірнику" є також кілька статтей з літератури на релігійну тематику, в яких автори зручно „перекидають містки" від минулого до сучасного, даючи нам глибокі ідейно-естетичні літературознавчі аналізи.

Для прикладу розглянемо тут працю Леоніда Рудницького „Вияви релігійности в українській совєтській літературі: 1953—1988". Цікаво, що під час Конґресу ця доповідь була останньою і, до речі, єдиною в програмі чотирнадцятої сесії та після неї не було дискусії. Словом, упривілейована доповідь під кожним оглядом.

На таке ставлення, на нашу думку, доповідач повністю заслужив бо праця його була справді значним літературознавчим досягненням, в якому він зумів відтворити настрої, думки та почуття окремих авторів. Накресливши християнський етос від давніх часів до нашого сьогодення, Л. Рудницький дав досить стислу аналізу релігійних мотивів у підсовєтській українській поезії, головно шестидесятників. Він торкнувся цілого ряду питань, як пробудження сильної індивідуальности (Ліна Костенко), патріотизм (Василь Симоненко), релігійність (Василь Стус) та навіть містицизм (Олесь Бердник).

У галузі прози автор дав коротку, але стислу аналізу „Зачарованої Десни" О. Довженка, обговорив ролю християнства в повістях С. Скляренка, „Святослав і Володимир", як також у повістях „Собор" О. Гончара і „Диво" П. Загребельного. Присвятив увагу також питанням містицизму в творчості О. Бердника.

Підсумовуючи свою цінну працю, автор ствердив, що „наявність християнських тем, мотивів, як і християнського духу взагалі у літературі, яка згідно з сучасною совєтською дійсністю, повинна бути атеїстичною, вказує на те, що українську християнську духовість не можна знищити, бо українська душа, — парафразуючи тут відомий вислів Тертуліяна, — є вже з природи християнська". Стаття має цінні примітки, а її ідейний світ багатий і своєрідний, пройнятий світлим оптимізмом і вірою в релігійні мотиви, що мають своє глибоке коріння в українському житті та в його письменстві.

Із 37 статтей, що появилися в рецензованому „Збірнику" ми розглянули всього шість. Інші статті, що залишилися поза межами нашої уваги в цьому огляді, також добре опрацьовані й стоять на високому науковому рівні, відзначаючись об'єктивністю і толерантністю.

У „Збірнику" ми не знайшли статті Омеляна Пріцака, який, до речі, був учасником Конґресу, прочитавши доповідь „Подія 988 та її міжнародне значення", але виходить, що він її ніколи не прислав до друку. Володимир Янів, редактор „Збірника", як довідуємося з примітки до „Кінцевих зауваг редакції", у трьох обіжниках просив текст у доповідача, а згодом ще шістьма особистими листами, в тому числі двома порученими наполегливо звертався з проханням отримати текст доповіді. Але й це не принесло позитивного результату.

Ми з увагою прочитали у „Збірнику" про труднощі редакції, які виникли в процесі надсилання матеріялів до друку, але незважаючи на те, хочемо таки висловити наше невдоволення з приводу розміщення статтей у виданні. Не можемо зрозуміти також, чому доповіді шостої сесії (проходила по-німецьки) не ввійшли у першу частину „Збірника". Це були повнокровні доповіді й, на нашу думку, вони зовсім не належать до другої частини.

У „Збірнику є 39 кольорових репродукцій ікон, що ілюструють статтю Святослава Гординського „Українська ікона на тлі універсалізму візантійського стилю". Це не тільки велика прикраса видання, це доказ багатства нашої релігійної культури. Дуже цінним є також шість фотографій з окремих стадій Конґресу. Це документи для історії цього великого наукового зусилля.

Треба справді радіти, що в одній книзі зібрано всі доповіді й документи з Конґресу, включно з відгуками преси. Вважаємо, що видання „Збірника" в одному томі зовсім себе виправдало. Його формат (18×25цм) є відповідний для наукового видання. Папір добрий, друк чіткий, оформлення обкладинки й внутрішньої титульної сторінки скромні, але повністю витримують вимоги видання. Добре враження робить також емблема Конґресу, що її виконав Андрій Сологуб з Парижу. Вона цікава своїм задумом та своєрідна своїм характером.

Важко погодитися з думкою редакції, що при виданні збірної наукової праці треба обмежитися лише до ортографічних поправок, поминувши стиль праці. Мусимо ствердити, що в „Збірнику" є чимало значних стилістичних огріхів, які напевно можна було направити. У книзі немає також іменного покажчика, який є конче потрібний для наукового видання.

Підсумовуючи, хочемо сказати, що незважаючи на вищезгадані недогляди, „Збірник праць Ювілейного Конґресу" — це цінна книга, яка має наскрізь завершений вигляд та є важливим вкладом у пізнання українського християнства в різних галузях науки. Згадане видання — це ніщо інше, як багаті жнива плодотворних зерен, що їх розсипали щедрою рукою невтомні учасники наукового Конґресу у 1000-ліття Хрищення Руси-України. Цю цінну книгу повинен придбати кожний українець і вона повинна знайтись у міських та університетських бібліотеках світу.

Про грошову...

(Закінчення зі стор. 2)

ків, але вона не ухвалює законів, що забезпечили б приходи на покриття тих видатків.

Сьогодні економіка України не є готова для грошової реформи, яка мала б стабілізуючі наслідки на продукцію та інфляцію. Незважаючи на це краще перевести реформу тепер, чим чекати ще рік чи два, під умовою, що на місце теперішнього Уряду прийде уряд, який з цілою енергією стимулюватиме перехід до вільного ринку і почне робити бюджетні заходи для сповільнення інфляції. Чому, наприклад, іменувати б на прем'єр-міністра когось з адміністраторів в Галичині, які причинилися до того, що Галичина сьогодні у драматичний спосіб випередила всі інші области в ділянці економічного поступу і реформ.

Центральною проблемою тут є конвертованість гривні. Багато людей радить, щоб дозволити на конвертованість гривні тільки супроти карбованця, бо центральний банк України не має і не буде мати досить долярів чи марок, щоб покривати дефіцити в міжнародній торгівлі. Та такі самі проблеми можуть постати й супроти карбованця. І тому, в дійсності, не має причини, щоб відгороджуватись від могутніх економік Америки, Европи чи Японії і таким чином позбутись колосальних користей, що їх могли б принести чужоземні інвестиції.

Хоч які обмеження конвертованости гривні на валюту будуть мати многократні наслідки на того роду інвестиції. Нам треба пам'ятати, що інвестиції ті роблять не уряди, а приватні підприємства і банки. Кілька літ тому багато з них втратило величезні гроші на закордонних інвестиціях і позиках в країнах, де конвертованість між грішми була регульована урядами. І тому тепер вони є більш осторожні. Вони хочуть бути певні, що їхні позички будуть сплачені, чи що доходи з інвестицій будуть без клопотів репатрійовані. Найкращі умови для закордонних інвестицій, це політична стабільність, економіка, якій гальопуюча — неправдоподібна, та вільно конвертовані гроші.

Можлива недостача резерв у закордонній валюті — це значна проблема, та вона не є аж така, щоб з огляду на неї позбутись конвертованости гривні. Недавно Верховна Рада прийняла закон, який дозволяє Урядові стягати податки у формі валюти від підприємств, які ту валюту заробляють. В той спосіб Національний Банк України може здобути трохи валютних резерв ще до впровадження грошової реформи. Та не варто забувати і про інші можливості. Наприклад, коли б Уряд виказав трохи більше ініціятиви, тоді хто зна, чи не можна б знайти трохи валюти у формі державних позичок.

Та без сумніву найбільша тут проблема, це можливі дефіцити в закордонній торгівлі, спричинені неспроможністю українських фабричних продуктів конкурувати з того роду продуктами західніх країн. І тому без досить високого мита на споживчі товари не обійдеться принаймні на кілька початкових літ.

Сьогодні в Україні багато говориться про Крим, про Чорноморську фльоту та про атомову зброю. Всі ті проблеми важні. Та тут приходить весна і літо, а разом з тим і більша охота на страйки та маніфестації. Не дай Боже, щоб пасивність і недолугість Уряду та Верховної Ради у відношенні до економічних реформ причинились до поширення економічного хаосу, а разом з тим і до захитання політичної стабільности країни.

З РЕЛІГІЙНОГО ЖИТТЯ УКРАЇНЦІВ ЧЕХО-СЛОВАЧЧИНИ

НАЙМОЛОДШИЙ ЄПИСКОП У СВІТІ

29-го лютого 1991 року у Пряшеві, Чехо-Словаччина, відбулася незвичайна подія — висвячення в єпископи Греко-Католицької Церкви о. Милана Хаутура.

На Пряшівщині, як і на Закарпатській Україні та в Галичині, споконвіку жили русини східнього обряду. Згідно з деякими історичними даними, частину закарпаття хрестили святі Кирило і Методій, ідучи із Візантії у Велику Моравію у 863-4 роках. Первісна релігія населення Пряшівщини — православна, від 1646 р. (Ужгородська унія) — греко-католицька. Юридично населення Пряшівщини належало до Мукачівської Епархії на Закарпатті. В 1916 році було створено окрему Пряшівську Епархію, яка існувала до 1950 року.

Греко-Католицька Церква на Пряшівщині завжди була вогнищем плекання не лише релігійної, але й національної („руської") свідомости. Релігія східного обряду (він повністю зберігся і після запровадження унії з Римом) тут автоматично ототожнювалася з національністю. Русини ісповідували „руську віру", тобто ту саму, яка домінувала „на Русі" — в Україні і Росії. В 1950 році комуністичний уряд Чехо-Словаччини (прийшов до влади 1948 року) за вказівкою з Москви зліквідував Греко-Католицьку Церкву, а всі віруючих проголосив православними. Останній греко-католицький Єпископ Павло Ґойдич згинув у в'язниці, а його помічник — Єпископ Василь Гопко в середині 60-их років повернувся з в'язниці з підірваним здоров'ям і скоро вмер.

Весна 1968 року принесла волю і греко-католикам. Влада Дубчека відновила Греко-Католицьку Церкву, однак радянські танки її знов придушили. До листопадової революції 1989 року греко-католики були легально визнані, однак не сміли мати ні свого єпископа, ні богословських семінарій, навіть колишні греко-католицькі храми юридично належали не їм, а Православній Церкві, яка формально була автокефальною, однак в дійсності підпорядкованою Москві. Московський патріярх був для неї найвищим авторитетом.

1989 рік приніс революцію і в цій ділянці. Вже через пару тижнів після 17-го листопада Пряшівська греко-католицька Епархія одержала свого єпископа. Став ним Ян Гірка — перший випускник Пряшівської руської гімназії, заснованої єпископом Ґойдичем 1936 року. Населення чекало, що він піде слідами своїх попередників і на національним терені, тобто буде прищеплювати русинам любов до їх мови, національної культури, традицій тощо. Ці сподівання не виправдалися. Нововисвячений єпископ (якого, до речі, за дорученням Папи Івана Павла II висвятив не кардинал Української Католицької Церкви І. Любачівський, а словацький римо-католицький кардинал Томко) пішов по шляху явної словакізації Греко-Католицької Церкви.

Декілька разів він заявив, що йому, як словакові, близькі й русини, часто свої проповіді виголошував і виголошує „по-руськи" (тобто місцевою говіркою української мови) однак досі з його уст ніхто не чув заяви: „Русини, плекайте свою рідну культуру, будьте горді на свою рідну мову і не піддавайтеся словакізації!" А така заява з уст найвищого сановника Церкви конче потрібна!

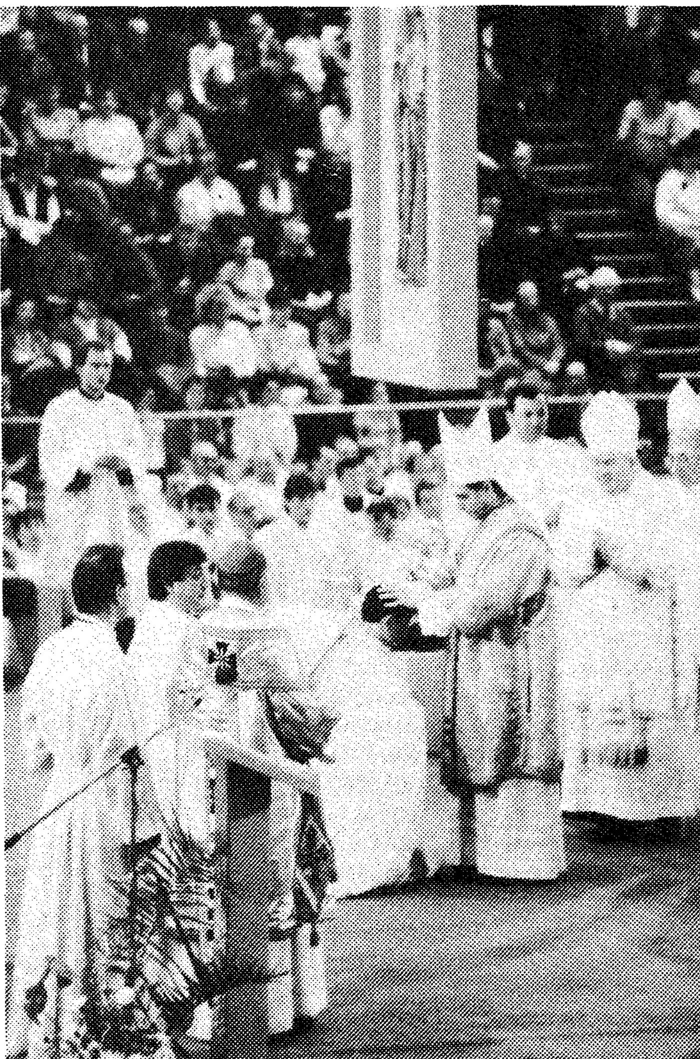
Треба по правді сказати, що більшість із понад 300,000 греко-католиків Словаччини, а саме південні области Земпліна та Шариша (райони Михалівців, Вранова, Гуменного, Пряшева) — пословаччилися ще в минулих століттях. Сьогодні вони і в домашньому побуті користуються словацькою мовою (шарисько-земплінською говіркою). Первісна руська мова досі збереглася у понад двісті населених пунктах північно-східньої Словаччини (округи Снина, Меджилабірці, Свидник, Бардіїв та Стара Любовня).

Виходячи з того факту (як і великого кількісного складу Епархії) назріла реальна потреба розділити Пряшівську Епархію на дві частини: словацьку та русько-українську, або надати пряшівському єпископові помічного єпископа, який би дбав про потреби русинів-українців північно-східньої Словаччини. Були і реальні пропозиції на кандидата такого єпископа. Найбільше шансів мав настоятель чина Василіянів у Чехо-Словаччині о. Маріян Поташ (1918 року народження) — колишній близький співробітник єпископа Ґойдича і його спів'язень.

Римський пап Іван Павло II вирішив інакше. За допоміжного єпископа для Монсеньора Іван Гірки він іменував досі мало відомого 34-річного священика Милана Хаутура.

Хто такий Милан Хаутур? Походить він із села Велика Поляна Гуменського округу (недалеко кордону з Україною). І його батько, і мати — русини-українці. Виростав він у рідному селі, одному з небагатьох, яке у 50-их роках не перейшло на православ'я і в часі переслідування Греко-Католицької Церкви залишилося без священика.

Вже під час навчання в Гуменській гімназії він таємно вступив у монаший чин редемптористів. В 1976 році його було прийнято на навчання у Римокатолицький богословський факультет св. Кирила і Методія у Братиславі. Після п'ятирічного навчання М. Хаутура було висвячено на священика-монаха. Душпастирські обов'язки він виконував переважно в українських селах: Калинові, Меджилабірцях, Красному Броді, Шмиговці, Шариському Ястраб'ю та інших. В кожному з них він нав'язав тісні контакти з молоддю, що було не по смаку представникам тоталітарного режиму. Його часто переводили з місця на місце, але це лише збільшувало популярність молодого священика, який захоплювався модерною музикою, залюбки грав копаного м'яча, відбиванку, займався туристикою і брав участь у різних змаганнях. В 1990 році о. М. Хаутура було іменовано віцепровінціялом Конгрегації отців Редемптористів східного обряду в ЧСФР. Сам він немалою мірою спричинився до активізації цього монашого чину. Йому вдалося „відвоювати" у православних колишній монастир редемптористів у Михалівцях, заснований у 1931 році і ліквідований у 1950 році. До речі, величавий храм цього монастиря на початку 30-их років побудовано в давньоукраїнському стилі за проєктом українського архітекта Володимира Січинського (1894-1962).

Тридцять єпископів висвячували наймолодшого Владику Української Католицької Церкви Милана Хаутура в Пряшеві.

(Фото М. Калявського)

Посада віцепровінціяла була пов'язана з частими подорожами за кордоном, зокрема у Ватикан і, без сумніву, вплинула на його призначення у сан єпископа. Та головну заслугу на іменуванні о. Хаутура єпископом мала рекомендація Єпископа Гірки, який сам обрав собі помічника, а Папа римський лише затвердив його вибір. Згідно з кодексом Римо-Католицької Церкви єпископом може бути нежонатий священик, вік якого понад 35 років. Милана Хаутура було призначено до цієї функції ще перед досягненням цього віку. Отаким чином він став маймолодшим католицьким єпископом у Европі, а мабуть і у світі.

Висвячення оо. Милана Хаутура за єпископа відбулося справді величаво. Проходило воно у найбільшій спортивній залі міста Пряшева, розрахованій на десять тисяч місць. Заповнена вона була до останнього місця, а багато людей усередину так і не потрапило. Велику частину учасників святкування становили віруючі тих сіл, в яких діяв о. Хаутур. Лише священиків, монахів та богословів було майже півтисячі. В передній частині спортивної залі було споруджено підвищену площу з імпровізованим вівтарем та іконами, на яку засіло кілька десятків високих церковних сановників з різних країн світу. Були тут представники Ватикану, тридцять єпископів із Чехо-Словаччини, України, Мадярщини, Югославії, Польщі, Німеччини, Франції, ЗСА та Канади. Кожен з них урочисто поклав руки на голову нового владики.

Акт посвячення, супроводжуваний Літургією Івана Златоустого церковнослов'янською і словацькою мовами, виконав пряшівський Єпископ Ян Гірка, разм з апостольським нунцієм Архиєпископом Джіованні Коппою із Ватикану та Єпископом Михайлом Руснаком із Канади. Співав поповнений хор пряшівського Катедрального храму св. Івана Хрестителя під керівництвом диригента Мірошая. Україну на святкуванні представляв єпископ Іван Семедій із Ужгороду, Українську Католицьку Церкву в діяспорі — Єпископ Гринишин із Парижу. Дуже тепло пряшівська публіка привітала Єпископа Руської греко-католицької церкви в Югославії Миклоша, який їздив у Пряшів ще в часі, коли тут Греко-Католицька Церква знаходилася поза законом. У святкуванні брали участь і високі представники словацького уряду на чолі з міністром В. Обергавзером, парляменту, представники інших християнських церков, включно з євангелицькою. (Лише представника Пряшівського Православного епархіяльного уряду, який знаходиться за пару кроків від греко-католицького епархіяльного уряду, на посвяченні не було).

Понад тригодинний церемоніял інтронізації Єпископа Хаутура у прямій трансляції передавала Словацька телевізія, так що цю урочисту подію слідкували мільйони людей в усій країні.

Прийнявши єпископське жезло, митру, ризи та інші інсигнії (золотий хрест та золотий перстень) новопосвячений Єпископ виголосив словацькою мовою урочисту промову, в якій закликав віруючих до послушності своєму єпископові. Щирими словами (виголошеними рідною мовою) він подякував вірующим тих сіл, в яких він виконував душпастирську діяльність, а теж рідній матері і батькові: „Ви сьте ня виховували так, — сказав він, — жеби Христове слово было в моїм серці певно. А хочу вас попросити: зістаньте зі своїм сином-єпископом і надалі".

Отже русини-українці Чехословаччини мають свого єпископа, єпископа із власних рядів, наймолодшого єпископа у світі. Від нього у значній мірі буде залежати, якою буде дальша національна орієнтація підпорядкованих йому віруючих. Досі він не висловився, чи піде шляхом своїх попередників на єпископському престолі — від Бачинського до Ґойдича і Гопка, чи шляхом дальшої словакізації Греко-Католицької Церкви та її обряду. Русини-українці покладають на нього великі надії. Хотілося б вірити, що він їх виправдає.

Микола Мушинка

Св. п. М. Хомин

7-го січня 1992 року помер в лікарні Торонто Микола Хомин, довголітній секретар 464-го Відділу УНСоюзу в Ошаві. Микола Хомин народився 22-го травня 1921 року в селі Хлівчани, повіт Сокаль, в родині Михайла і Меланії Хоминів. До Другої світової війни ходив до школи та допомагав батькам в господарстві. В час війни був забраний до Німеччини на працю. Після війни вступив до американського війська (вартівнича сотня), щоб не стати жертвою примусової репатріяції. Закінчивши службу, поселився у Франції, був активним у суспільно-громадських організаціях, передплачував газету „Українське Слово" (орган ОУН), був членом управ громадських організацій, не жалів часу для корисної праці, був касиром Товариства ім. Т. Шевченка в Альгранж.

Св. п. М. Хомин

У 1948 році приїхав до Канади, поселився в Ошаві. Тут одружився, дуже активно працював як довголітній секретар у філії УНО, був членом управи відділу КУК, співав у місцевих хорах. Багато енергії, часу та гроша доклав в акції усвідомлювання потреби заснування СКВУ. Микола Хомин читав нашу пресу, передплачував газети „Свобода", „Новий Шлях", „Українське Слово", пильно стежив за подіями в Україні та життям української діяспори. Це був справжній позитивний український патріот. Виховуючи двох синів, Андрія і Романа, знаходив час для праці в парафії св. Юра, щоб дати синам приклад покори до Божих законів і виховати їх в релігійно-національному дусі. Його сини є добре освічені, за фахом інженери, національно свідомі одиниці української громади. Микола Хомин був довголітнім зразковим фінансовим секретарем цього Відділу УНСоюзу і працю виконував до кінця життя.

М. Хомин помер після операції на серце в лікарні св. Михаїла в Торонто. Похорон відбувся 10-го січня в Ошаві з церкви св. Юра. Шлях пройденого життя Покійного, склавши співчуття дружині і синам, зворушливо описав о. Набережний, підкреслив його щиру жертвенну працю для Церкви, України, громади і

(Закінчення на стор. 4)

Українське Лікарське Товариство Північної Америки Відділ Метрополії Ню Йорк і Ню Джерзі

ділиться сумною вісткою з членством та українським громадянством, що 22-го березня 1992 р. відійшла у вічність

бл. п.

Іванна Кисілевська

з дому Хіленська

довголітній член Секції дружин лікарів при УЛТПА, реєстрована медсестра і вірна дружина д-ра мед. Романа Кисілевського.

Родині покійної висловлюємо глибоке співчуття.

Управа Відділу

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА МОГИЛУ
бл. п.
КАТЕРИНИ КОНИК

Сумна вістка навістила нашу громаду в місті Аубурн, Н. Й. що в понеділок, 2-го березня 1992 р. по довгій і важкій недузі, на 68-му році свого трудящого життя відійшла у вічність

бл. п.

КАТЕРИНА КОНИК

народжена 10-го грудня 1923 р. в селі Стайки біля Києва.

Покійна Катерина залишила в смутку мужа Стефана, одну дочку, трьох синів, сім внуків і дві сестри в Україні.

На тризні, яка відбулася після похорону в Українському Домі Т-ва Запорозької Січі, в пам'ять покійної, присутні зложили ДАР на ФОНД ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ В СУМІ 293 дол.

Щиро дякуємо всім жертводавцям, а покійній Катерині вічна пам'ять.

Український Літературний Фонд ім. Івана Франка в Чикаґо, Ілл.

ділиться з усім українським громадянством, що 28-го січня 1992 р. помер у Чикаґо по довгій недузі на 83-му році життя довголітній незаступимий Голова Правління Фонду

бл. п. проф.

АДАМ АНТОНОВИЧ

педагог і виховник української молоді в Україні і на еміґрації, як довголітній директор Школи Українознавства в Чикаґо, видавець і публіцист, редактор ілюстрованого журналу „ЕКРАН".

Як один із засновників Літературного Фонду ім. Івана Франка в Чикаґо, очолив його і поміг зібрати багатотисячні фонди, головно в ЗСА, які розділено у 8-ох Літературних Конкурсах поміж письменниками діяспори і Батьківщини у формі літературних нагород або прямої допомоги для них.

Пам'ять про проф. Адама Антоновича залишиться серед нас, як про одного з вельми активних громадян-діячів для добра і слави рідної Батьківщини, яку дуже любив і для неї посвятив ціле своє життя.

Вічна пам'ять Вірному Синові України!

Висловлюємо глибоке співчуття рідні покійного.

ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ЛІТЕРАТУРНОГО ФОНДУ ім. ІВАНА ФРАНКА в ЧИКАҐО, Ілл

Футболісти Київського Інституту відбудуть турне в ЗСА

Філядельфія (М. Б-й). — У вівторок, 14-го квітня, до Філядельфії прибуде на дво тижневе турне в ЗСА футбольна дружина Київського Інституту Фізкультури.

Згадане турне спонзорує УСО „Тризуб". Турне включатиме зустрічі з футбольними дружинами американських університетів в Північній і Південній Каролайні, Вірджінії та УСО „Тризуб" у Філядельфії.

Група з Київського Інституту Фізкультури в числі 25 осіб прибуде до Філядельфії 14-го квітня, а 21-го квітня від'їжджає з Філядельфії на турне з університетськими клюбами.

Дня 29-го квітня київські спортовці-студенти від'їдуть в Україну.

І. Хомко...

(Закінчення зі стор. 1)

був делеґований на фестин Округи Філядельфії та брав участь у двох нарадах Округ у Головній Канцелярії.

Касир Ю. Котляр здав звіт з фінансів Округи. За Контрольну комісію звітувала В. Тижбір та підтвердила звіт касира.

Опісля головний предсідник У. Дячук зробила підсумки організаційної праці 1991 року. Округа виконала квоту на 70% і придбала 21 члена. Вона подякувала першунові організаційної праці Округи Р. Котляреві за придбання 15 членів для 42-го Відділу, забезпечених на суму 147,000 дол., якого він є секретарем. У. Дячук підкреслила, що коли б всі відділи мали таких відданих і працьовитих секретарів, як Відділ 42-ий, УНСоюз зростав би швидко в членстві. Двох членів приєднав І. Хомко, а по одному інж. В. Дячук, Відділ 134-ий, Г. Клименко, Відділ 182-ий, І. Даниляк і Василь Марущак.

Опісля У. Дячук поділилася інформаціями про організаційний стан УНСоюзу. За минулий рік приєднано 1,344 нових членів і виконано річну квоту на 67%.

Опісля вона ствердила, що майно УНСоюзу зросло на 1,264,000 дол. і осягнуло майже 66 міл. дол. Понад 117,000 дол. видано на стипендії для членів, а за останніх п'ять років виплачено на стипендії суму 572,500 дол. У. Дячук підкреслила важливість союзових публікацій, які служать не тільки членами, але й цілій українській громаді. Ствердила жертвенність членів на Фонд Відродження України — УНС, на який вони склали вже понад 286,000 дол. УНСоюз здеклярував вже 50,000 дол. на видання читанок для шкіл України, дав фінансову допомогу для видання першої книжки про економіку в українській мові та на багато інших дуже корисних програм в допомозі Україні.

У. Дячук просила відділи допомагати в приготуванні 100-ліття УНСоюзу та записати історію відділів Округи.

По закінченні зборів присутні ще довго дискутували про різні союзові справи.

ВНОЧІ З ПОНЕДІЛКА, 23-го березня, на вівторок, 24-го березня, на Ленінградській атомовій електростанції сталася аварія третьої категорії за семибальовою скалею МАҐАТЕ. Розгерметизувався один канал з паливом на третьому бльоці. Мав місце викид інертних ґазів, в якому концентрація йоду перевищувала норму в 10 разів. Радіяційне тло не зазнало зміни, однак західньоевропейські країни висловили занепокоєння з приводу аварії. Німеччина виступила з вимогою закриття на території колишнього Совєтського Союзу всіх реакторів РБМК, які є небезпечні. Після Чорнобиля цю небезпеку знову підтверджує випадок на Ленінградській АЕС.

У КИЄВІ В СОФІЙСЬКОМУ соборі продовжують голодівку депутат Київської Ради Юрій Карга і член громади церкви Життєдайного Джерела Микола Сажок. Вони прикували себе ланцюгами напроти входу в собор і вимагають від уряду республіки надання для Української Автокефальної Православної Церкви прав нарівні з іншими конфесіями, повернення їй ряду церковних споруд, резиґнації прем'єр-міністра Вітольда Фокіна і зліквідування Ради у справах релігій при Кабінеті Міністрів України.

У ВІВТОРОК, 24-ГО БЕРЕЗНЯ, запущено у простір ракету „Атлянтіс" із сімома членами залоги та різнородною апаратурою для проведення атмосферичних дослідів, які можуть бути допоміжними у рішеннях стосовно охорони ґльобального довкілля. Науково-дослідний полет ракети „Атлянтіс" заплянованo на вісім днів. Офіційні чинники Крайового управління аеронавтики і дослідження космосу (НАСА) заявили, що вилет „Атлянтіс" був одним з найгладших. Згідно з даними НАСА, це є 46-ий космічний полет і 21-ий від трагічної катастрофи „Челленджера" у січні 1986 року.

РОСІЙСЬКІ ЛІТАКИ-РАКЕТОНОСЦІ типу Ту-95, перелітаючи над невтральними водами Тихого океану біля берегів Аляски, були протягом 21 хвилини супроводжувані американськими винищувачами Ф-15. Командуючий далекосяжними летунськими силами генерал-полковник Іван Калуґін в інтерв'ю газеті „Труд", сказав, що бойові літаки стартували з бази „Українка" в Приамур'ї і чітко дотримувалися свого маршруту. Дивує не стільки те, що з американської бази Елмендорф були підняті винищувачі, скільки географічне невігластво представника летунських сил ЗСА, який заявив: „Хоч ми називаємо літаки російськими, але знаємо, що вони базуються в Україні". Тим часом з України ближче до Америки, ніж до Приамур'я, де живуть виселені Сталіном українці і чим спричинена назва летунської бази — „Українка".

Св. п. Хомин

Закінчення зі стор. 3

родини. Поховано Миколу Хомина на цвинтарі святих Володимира і Ольги. Під час тризни промовляли: В. Бурнат, Г. Мандзюк, голова парафіяльної громади, А. Мацко, друг із Франції, пані матка М. Набережна, С. Чабан, М. Стороженко, товариш Покійного в ділянці громадської праці в УНО, КУК і УНСоюзу. Подяку від імени родини склав син Андрій. Він подякував всім учасникам похорону, священикам, друзям, що несли домовину (В. Бурнат, Б. Гулін, Е. Рожаловський, А. Мацко, Ю. Татух), також паням, що приготували тризну, яку закінчено молитвою і сумним „Вічная пам'ять".

Покійний Микола за життя радів відродженням незалежної України, радів, що ідеї, яким вірно служив, реалізуються на Батьківщині. Всевишній не дозволив Покійному дожити часу, коли уряд України дійсно забезпечить майбутнє нашого народу та здійснюватиме його сподівання.

Тяжко було нам, друзям, хоронити дорогого Миколу. Його життєвий шлях праці, жертовности і поступовання як українця-націоналіста з християнською етикою може бути прикладом для майбутніх поколінь. Його дружина і сини хай будуть горді за високі духовні вартості Покійного. Нехай дорогому Миколі буде легкою земля прибраної Батьківщини — Канади.

М. Стороженко

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

СУБОТА, 4-го КВІТНЯ 1992 р.

Елизабет, Н. Дж. Річні загальні збори Т-ва „Запорожська Січ" Відд. УНС 234 о год. 4-ій по пол. в домівці Федеральної Кредитової Кооперативи при вул. Вашінґтон ч. 301 в Елизабет, Н. Дж. На порядку нарад: звіти Управи і К. Комісії та вибір нової на 1992 р. Приявність всіх членів товариства побажана. Якщо не явиться потрібна кількість членів, збори відбудуться півгодини пізніше і будуть правосильні. Після зборів — перекуска. — М. Іванців, гол., М. Хитра, секр.

ПРЕСОВИЙ ФОНД „СВОБОДИ"

На цьому місці друкуємо імена тих ВШ. Громадян, що надіслали свою пожертву на фонд „Свободи" і дитячого журналу „Веселка" та потверджуємо з подякою висоту одержаної суми.

ЛИСТА ч. 10

Б. Маєр. Монтреаль, Кв	15.00
М. Андрійович, Фл.	10.00
А. Бугель, Міссісаґа, Онт.	10.00
С. Василишин, Веланд, Онт.	10.00
Е. Зайло, Кисині, Фл.	10.00
Й. Зеруха, Рочестер, Н. Й.	10.00
В. Ільчина, Ст. Лорент, Кв.	10.00
А. Качор, Вінніпеґ, Ман.	10.00
М. Кончак, Дітройт, Миш.	10.00
М. Миндяк, Байон, Н. Дж.	10.00
Ю. Сліпко, Лівінґстон, Н. Дж.	10.00
С. Шеплоський, Гейзелвуд, Мд.	10.00
С. Янковський, Вінніпеґ, Ман.	10.00
В. Васів, Кліфтон, Н. Дж.	5.00
Р. Галабурда, Кліфтон, Н. Дж.	5.00
П. Гюменяк, Голівуд, Фл.	5.00
А. Дебрин, Дітройт, Миш.	5.00
П. Карпів, Вашінґтон, Дк	5.00
Н. Марушка, Чікаґо, Іл.	5.00
Р. Марчак, Дірборн, Миш.	5.00
Я. Тенюх, Бруклин, Н. Й.	5.00
Ґ. Ткачик, Тусан, Аз.	5.00
В. Трутенко, Ціцеро, Іл.	5.00
Г. Шашло, Дітройт, Миш.	5.00
В. Гірняк, Монтреаль, Кв.	3.00
О. Папіж, Дітройт, Миш.	2.00
К. Тиравська, Чікаґо, Іл.	2.00

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ПЕТРО ВИСЛІНСЬКИЙ член УНС Відд. 106-го Т-ва ім. св. Миколая в Чикаґо, Ілл. помер 24-го жовтня 1991 року на 78-му році життя. Нар. 1911 року. Залишив у смутку дружину Марію.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

ВОЛОДИМИР СИВЕЦЬКИЙ член УНС Відд. 52-го Т-ва ім. Тараса Шевченка в Голіок, Масс помер 1-го січня 1992 року на 71-му році життя. Нар. 1920 року в селі Іздебки, Україна. Членом УНС став 1950 року. Залишив у смутку дружину Анастазію, дочки — Ірену Сивецьку, Дану Камінґс, двох внуків і одну внучку. Похорон відбувся 4-го січня 1992 року на цвинтарі св. Станислава в Чікопі, Масс.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

Д-р РОМАН М. БЛЮЙ член УНС Відд. 174-го Т-ва „Ватра" в Дітройті, Миш. помер 20-го січня 1992 року на 71-му році життя. Народився 1920 року в Ярославі, Україна. Членом УНС став 1961 року. Залишив у смутку дружину Лідію і дочку Надію, брата Адріяна з дружиною Любою, сестру Наталію з мужем о. крил. Осипом Панасюком, братанка Бориса з дружиною д-р Анною і сином Андрійком, сестрінка Любомира Панасюка з дружиною Христиною і дітьми Андрієм, Лесею і Адріянком, сестрінку Марту Панасюк, тещу Ольгу Несторович; шваґрів Романа, Богдана і Ореста з родинами. Похорон відбувся 24-го січня 1992 року на цвинтарі Св. Гробу в Савтфілді, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!

А. Слюсарчук, секр.

МИХАЙЛО Д. СЕНКО член УНС Відд. 161-го Т-ва ім. св. Василія в Ембридж, Па. помер 27-го грудня 1991 року на 51-му році життя. Нар. 30-го червня 1940 року в ЗСА. Членом УНС став 1963 року. Залишив у смутку дружину Лінду і дочку Мішел. Похорон відбувся 30-го грудня 1991 року на цвинтарі Оливна Гора в Аліквіппа, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Василь Гладьо, секр.

ВОЛТЕР ПІТУЛА, член УНС Відділу 259-го Т-ва ім. Рождества Богородиці в Чикаґо, Ілл. помер 30-го січня 1992 року на 68-му році життя. Нар. 1923 року. Залишив у смутку дружину Стефанію, синів Реймонда з дружиною Патрисею і Стефана, дочку Ненсі Армстронґ з мужем Дуґласом і 5 внуків. Похорон відбувся 1-го лютого 1992 року на цвинтарі св. Марії, в Еверґрін Парк, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!

Юлія Ґуґлик, секр.

ІВАН ФУРДА член УНС Відд. 143-го Т-ва „Любов" в Ґрейт Медовс, Н. Дж. помер 18-го січня 1992 року на 76-му році життя. Нар. 25-го серпня 1919 року в Нюарку, Н.Дж. Членом УНС став 1948 року. Залишив у смутку дружину Марію, дочку і сина. Похорон відбувся на цвинтарі Пріквест Юніон в Ґрейт Медовс, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Анна Мандзюк, секр.

АННА НАКОНЕЧНА член УНС Відд. 174-го Т-ва „Ватра" в Дітройті, Миш. померла 23-го січня 1992 року на 92-му році життя. Нар. 1900 року. Членом УНС стала 1960 року. Залишила у смутку дочку Оксану з мужем Володимиром, внуків: Юрія з дружиною Ніною, Андрія з дружиною Юлією, внучку Богданну, правнуків Олеся і Діяну. Похорон відбувся 25-го січня 1992 року на цвинтарі Оливна Гора в Дітройті, Миш.

Вічна Їй Пам'ять!

А. Слюсарчук, секр.

РОМАН ЩУРОВСЬКИЙ, член УНС Відд. 360-го Т-ва Пласт в Баффало, Н.Й. помер 25-го грудня 1991 року на 84-му році життя. Нар. 1907 року в Марковій, пов. Підгайці, Україна. Членом УНС став 1972 року. Залишив у смутку дружину Стефанію, дочку Марту Стасюк, сина Романа з дружиною Джойс; внуків: Андрія, Мирона і Адріяна Стасюків та Адалію, Тараса і Стефана Щуровських. Похорон відбувся 28-го грудня 1991 року на цвинтарі св. Матея в Баффало, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Осип Гаврилюк, секр.